

i den Grad uselviske, at de i hvert enkelt Tilfælde kun vilde se paa det offentlige Interesser, ikke paa deres egne. Det er sandt. Men paa den anden Side er Forholdet det — og det vil jeg gerne benytte Lejligheden til at udtale —, at Nævnet og de Rederier, som derigennem er blevet formaaet til at tjene Samfundets Ønsker i Henseende til Skibsfarten, har gjort et meget værdifuldt Arbejde i den forløbne Tid, og at vi fra Statens Side skylder dem Tak for den Gerning, de har udført. Hvis det ærede Medlem vil sige, at der kan være Grund til at kræve yderligere Bidrag fra Skibsfarten i Lighed med, hvad Tilfældet var ifølge Loven af 1916 — og denne Opfattelse fandt jo Udtryk i de Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem fra Bornholm (Hauge) — maa jeg gøre opmærksom paa, at dette i Virkeligheden er en Opgave, der ligger udenfor Fragtnævnets Omraade. I den oprindelige Lov af 1916 blev der fastsat visse Ydelser, som Skibsfarten som Helhed skulde bidrage med. Men dette har ikke været Tilfældet siden 1917, og hvis en Tanke i den Henseende skulde optages paa ny, vilde det i alt Fald være en Opgave for Prisreguleringskommissionen. Det ligger udenfor Fragtnævnets Hverv, saaledes som Fragtnævnet her er tænkt. Som det fremgaar af Lovens udtrykkelige Udtalelser, er Fragtnævnets Opgave den at yde Regeringen Bistand ved Tilvejebringelse paa bedste og billigste Maade af Skibsrum for Landets Tilførsler, at bistaa Regeringen med at føre Tilsyn med Fragtforholdene og Skibsfartens Udvikling og at bistaa Rederne med Hensyn til Ordningen af Befragtningsforhold. Alt dette er Foranstaltninger og Forholdsregler, der efter min Opfattelse med Nytte kun kan lægges i Hænderne paa Folk, som selv er inde i alle Skibsfartens Enkeltheder, og jeg tror, at en Ordning, hvorefter man satte en Embedsmand i Spidsen for disse Nævn, ikke vilde have Udsigt til at vise sig heldig.

Birck: Til den højtærede Minister vil jeg sige, at Fragtnævnet betragter sig selv som en Statsinstitution, og da vi i den overordentlige Kommission indstævnedes de Herrer til at møde, den Gang Rigsdagen ønskede, at vi skulde genoptage Forhandlingerne om Kulfragterne, erklærede de Herrer overfor os, at de var meget forbitrede derover og tænkte paa helt at opheve Fragtnævnet. De betragtede det som en Fornærmelse, fordi de opfattede sig som en Statsinstitution i samme Grad som vi, en Statsinstitution, hvis Opgave det var at

ordne den vedkommende Sag efter deres bedste Skøn. Jeg maa her henholde mig til Fragtnævnets og dets Formands egen Udtalelse, men det glæder mig, naar Ministeren nu siger, at saaledes er Forholdet ikke. Jeg haaber da, at Ministeren vil bringe denne sin Opfattelse videre. Med Hensyn til videregaaende Opgaver for Nævnet, maa jeg have Lov til at sige, at i alt Fald i sin nuværende Sammensætning vil Nævnet ikke være helt skikket til at repræsentere videregaaende og udenfor liggende Interesser. Da jeg i sin Tid paa den overordentlige Kommissions Vegne havde en Forhandling netop om Kullene med Direktør Cold og Direktør Høst, anvendte jeg bl. a. det Argument, — og det viste sig senere, at jeg fik Ret — for, at Kulfragterne paa England skulde nedbringes; at man kunde sige sig selv, at naar Kulfragterne paa England var høje, vilde Priserne paa Kul fra et konkurrerende Land — altsaa in casu de tyske Kul —, stige ganske automatisk, og jeg paaviste allerede den Gang, at den Fragtpolitik, der førtes med Hensyn til Kullene, rent mekanisk maatte føre til, at Tyskland og England, i Stedet for at konkurrere med hinanden, kom ind paa at drive hinandens Priser op. Det er jo ogsaa sket. Da jeg fremkom med dette Synspunkt, som altsaa er blevet bekræftet i den senere Tid, fandt det ikke nogen som helst Forstaaelse hos Rederne. Jeg indrømmer, at teknisk set har Fragtnævnet, specielt Direktør Cold, gjort et meget stort Arbejde, og jeg vil ogsaa gerne anerkende, at Direktør Cold i vore Redere har haft en meget vanskelig Besætning at have med at gøre. Det ved jeg ikke blot fra hans egen Mund, men ogsaa fra de Forhandlinger, jeg ved har været førte. Det har ikke været helt let at faa de Mennesker til at gøre blot de Indrømmelser, som var nødvendige.

Til det ærede Medlem af min egen Gruppe, som talte før (Korsgaard), vil jeg sige, at saa vidt jeg ved, har denne Sag ikke været behandlet i vor Gruppe, og jeg har derfor ikke været i Stand til at sige til det ærede Medlem, at jeg vilde drage Spørgsmaalet om Formandsvalget frem, lige saa lidt som det ærede Medlem har haft Lejlighed til overfor mig at meddele, at han vilde udtale sig paa en saa anerkendende Maade om Rederne.

Formanden: Folketingsmand Hauge har Ordet for en kort Bemærkning.

Hauge: Jeg takker den højtærede Handelsminister for de Udtalelser, han frem-